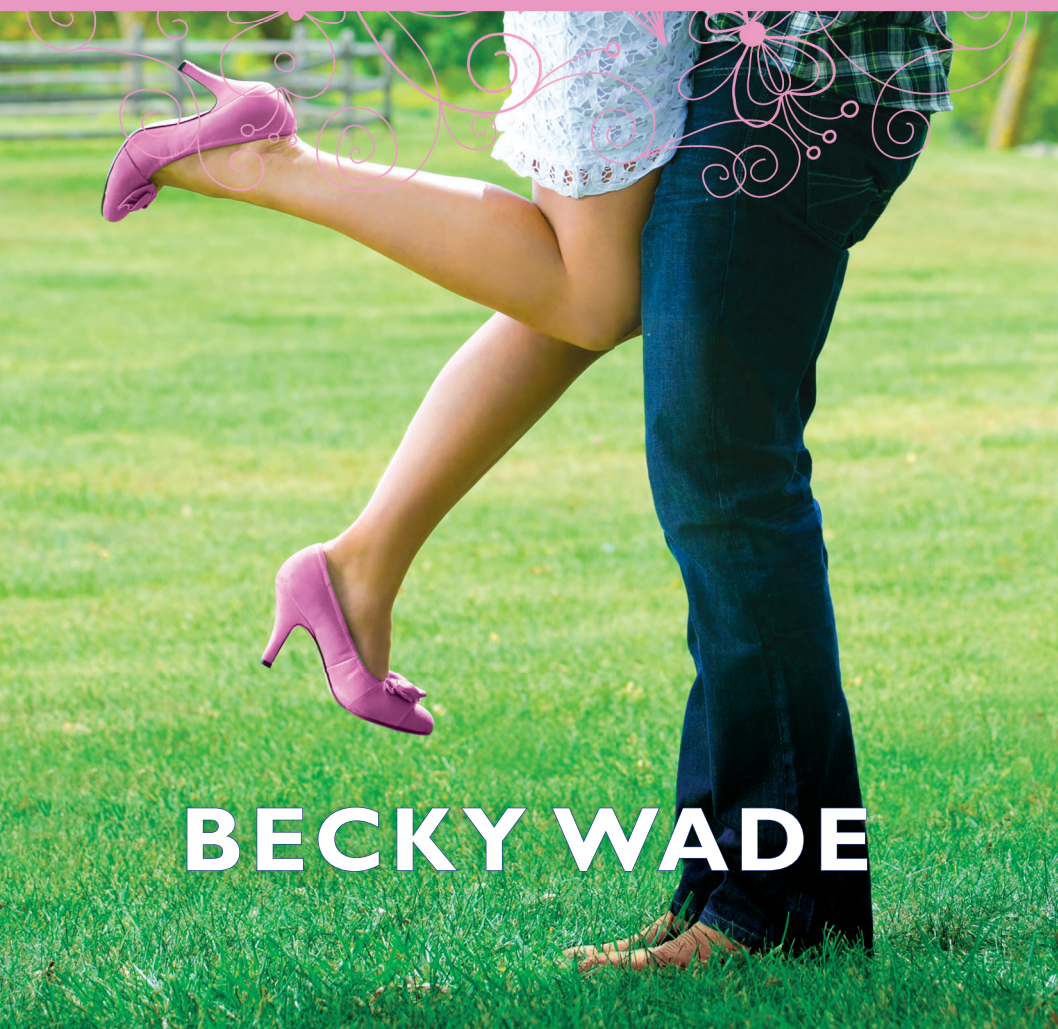

Zonder twijfel de jouwe
ROMAN

BECKY WADE

Zonder twijfel de jouwe

Becky Wade

Roman

Vertaald door Els Geertsema-Geluk

 de Parel

Uitgeverij De Parel – Doornenburg

Voor Jim en Terry.

*Jullie zijn twee van de meelevendste,
hardwerkendste en gulste mensen die ik ken.
Ik voel me gezegend dat ik door mijn huwelijk
bij jullie familie mag horen.*

*Bedankt voor alles, vooral voor het opa en oma zijn
van drie kinderen die heel veel van jullie houden.*

Hoofdstuk 1

*Z*e was te zachtaardig om een oliemagnaat te zijn. Dat had Meg altijd al geweten, maar ze had zich er nooit druk om gemaakt, omdat haar vader altijd erg goed was in rijk zijn. Dit in tegenstelling tot het vaderschap, waar hij niet zo veel kaas van had gegeten.

De verantwoording voor het familiebedrijf had twintig jaar lang op William Coles schouders gerust en als de druk en stress hiervan ooit moeilijk te dragen waren geweest, had hij dat nooit laten merken. Hij was een ouderwetse oliebaron die af en toe een cowboyhoed bij zijn pak had gedragen en meedogenloos, arrogant of veeleisend had kunnen zijn als de situatie daarom vroeg.

Maar helaas was William Cole overleden.

Daarom moest Meg nu deze meneer... – ze keek op de dossiermap die op het bureau lag – Porter ontslaan. Ze hadden een afspraak gemaakt en hij kon ieder moment hier, bij haar vaders thuiskantoor op Whispering Creek, arriveren. En dan zou ze hem in de ogen moeten kijken, zijn wereld op z'n kop zetten en zijn dromen verwoesten.

Een enorm paniekgevoel maakte zich van haar meester en veroorzaakte een beklemmend gevoel op haar borst.

In een poging om dit kwijt te raken haalde Meg haar beduimelde

sudokuboekje uit de bureaula en sloeg het open. Bijna wanhopig liet ze haar blik over de getallen glijden en ze deed haar best om zich op de puzzel te concentreren. Ze hoopte vurig dat het zou helpen om weer rustig te worden.

De laatste twee weken had ze in het Ritz Hotel doorgebracht, waar adviseurs van Cole Oil haar een spoedcursus over het familiebedrijf hadden gegeven. Ze hadden haar over veel zaken advies gegeven en zo ook over Whispering Creek Ranch: een groot stuk land zo'n vijftig kilometer ten noordoosten van Dallas, met daarop het huis waarin ze was opgegroeid en haar vaders stoeterij.

De adviseurs hadden haar unaniem aangespoord om de werknemers van Whispering Creek die bij haar vaders levensstijl hadden gepast maar onmogelijk bij die van haar pasten te ontslaan. En dus had ze op deze maandagmorgen, de eerste officiële dag in haar nieuwe rol als haar vaders opvolgster, al van drie mensen het contract beëindigd.

Ze had haar vaders chauffeur ontslagen (ze wilde geen chauffeur) en de man die voor zijn jachthondenkennel had gezorgd (ze deed niet aan jagen) en de man die zijn wapens en schietbaan had beheerd (ze hield zich al helemaal niet met wapens bezig).

De volgende op de zwarte lijst? Meneer Porter, die haar vaders stoeterij met Engelse volbloeden runde. Alle hobby's die haar vader had beoefend, waren prijzig, maar er was er niet één zo duur als het fokken van de Engelse volbloeden en er was er niet één die haar minder interesseerde.

Toch wilde ze dit slechte nieuws niet aan meneer Porter brengen, of banen afpakken van de mensen die voor hem werkten. Sterker nog, ze wilde met níets van dit alles te maken hebben. Ze wilde zich helemaal niet in deze positie bevinden; ze wilde niet door overweldigende verantwoordelijkheden verstikt worden.

Ze had in haar leven een aantal tegenslagen te verduren gekregen – waarvan er één, nu vijf jaar geleden, heftig was geweest – en het was haar gelukt om een beschermend schild op te trekken. Maar net als bij een Godiva-bonbon was slechts het dunne laagje aan haar buitenkant hard, vanbinnen was ze nog steeds zo zacht als ze altijd

al was geweest.

Haar ongehoorzame hart ging als een razende tekeer en de knoop in haar maag bezorgde haar brandend maagzuur. Meg pakte haar doosje maagtabletten, nam er twee uit en stak die in haar mond. Terwijl ze erop kauwde deed ze nog harder haar best om zich op de sudokupuzzel te concentreren.

Die stomme angstgevoelens ook. Jaren geleden was ze daar de strijd mee aangegaan en had ze ze overwonnen. Maar drie maanden geleden, toen ze het vreselijke nieuws over haar vader had vernomen, waren ze teruggekomen om revanche op haar te nemen. Ze had geprobeerd om zich door het verdriet, de schok, de slaapproblemen en de stress heen te vechten. Ze had zo gehoopt aan de echte paniek-aanvallen te ontsnappen.

Maar op dit moment voelde het alsof een hele echte paniekaanval haar op de hielen zat. Als hij haar te pakken kreeg, zou dat een ritje naar de spoedeisende hulp betekenen, op haar allereerste dag terug op Whispering Creek. Door deze gedachte vlogen de angstgevoelens haar nog meer naar de keel. *Nee, nee, nee!*

Meg liet de sudokupuzzel voor wat hij was, greep de armleuningen van de leren stoel beet en sloot haar ogen. Ze moest zich op haar ademhaling concentreren. Had haar dokter het niet altijd over het kalmerende effect van diep ademen? Iets met zes tellen inademen, zes tellen je adem vasthouden, en zeven tellen uitademen?

Ze spande zich in om de instructies van haar dokter op te volgen, maar al snel boog ze zich voorover en bracht haar hoofd naar haar knieën om te voorkomen dat ze zou gaan hyperventileren. *God, alstublieft*, smeekte ze. *Help me*. Waar kon ze hier ergens een papieren zak vinden?

Er werd op de kantoordeur geklopt.

Meg schoot overeind en wierp een blik op de klok met platina-rand die op de hoek van haar vaders bureau stond. Meneer Porter was precies op tijd. ‘M-momentje, alstublieft.’

Ze borg haar maagtabletten en sudokuboekje op, stond van haar stoel op, liep een rondje door het kantoor terwijl ze met haar handen

wapperde, en probeerde te beslissen of ze in staat was zichzelf genoeg te vermannen om de afspraak met meneer Porter door te laten gaan, of dat ze een dwangbuis nodig had.

Met trillende vingers streek ze haar zwarte Fendi-jasje glad. ‘Kom binnen.’

De man die de deur opende en het kantoor binnenstapte, was jong. Dertig misschien? Drieëndertig? Veel jonger dan ze had verwacht. Hij was lang en gespierd en had donker, kortgeschoren haar. Een middelmatig uitziende man zou er met zo’n kapsel niet knapper op worden. Maar hij zag er goed uit, realiseerde ze zich toen hun ogen elkaar ontmoetten. Zijn kortgeschoren haar paste goed bij zijn verweerde gelaatstrekken.

‘Bo Porter,’ zei hij.

Meg gaf hem een hand, stelde zichzelf voor en nam plaats op haar stoel. Hij liet zich in een van de twee chocoladebruine leren stoelen zakken die tegenover haar vaders bureau stonden. Met zijn spijkerbroek, beige T-shirt met knoopjes vanboven en versleten werkschoenen voldeed hij helemaal aan het beeld van iemand die zijn kost verdiende door met paarden te werken.

‘Mijn vader...’ Ze schraapte haar keel.

‘Gecondoleerd met het verlies van uw vader.’

‘Dank u.’ Ze had vreselijke maagpijn. ‘Mijn vader was gek op de stoeterij die jullie hier samen hebben opgebouwd. Als hij nog leefde, had hij ongetwijfeld nog jarenlang samen met u aan jullie doelen gewerkt.’

Met een effen uitdrukking op zijn gezicht keek hij haar aan; er lag slechts een licht gespannen trek rond zijn mond. Langzaam knikte hij.

‘Maar zoals het er nu voor staat, is het mijn taak om te besluiten wat er met Whispering Creek Horses gaat gebeuren. Het spijt me u te moeten meedelen dat ik heb besloten de stoeterij te sluiten.’

Hij fronste. In zijn ogen lag een verontruste blik.

‘Het spijt me.’

Stilte daalde neer en ze voelde het gewicht van de teleurstelling die hij moest voelen.

‘Mag ik vragen waarom u hebt besloten het bedrijf te sluiten?’

Meg schoof even heen en weer op haar stoel. ‘Mijn vader hield van paarden en paardenraces, maar ik niet. Nu mijn vader er niet meer is, is er voor mij geen logische reden om de stoeterij financieel te blijven steunen.’

‘We hebben het break-evenpunt bijna behaald,’ zei hij kalm. Hij sprak met het zachte accent uit Noord-Texas dat ze tijdens haar kinderjaren altijd had gehoord. ‘Zodra we dat bereikt hebben, zult u eraan beginnen te verdienen.’

Ze sloeg de map voor haar open en bekeek de tabel waarin de netto inkomsten en uitgaven sinds de oprichting van de stoeterij vier jaar geleden vermeld stonden. ‘Ja, dat had ik gezien.’

‘Het heeft ons veel gekost om het bedrijf op te starten. Uw vader en ik hadden besloten om al die onkosten in deze beginjaren af te betalen. Dat is ook de reden waarom we nog geen winst maken.’

‘Dat mag zo zijn, maar mijn besluit staat vast.’ Terwijl de schuldgevoelens haar verstikten en ze hard haar best deed dat niet te laten merken, haalde Meg een professioneel uitzierend document uit een bureaula en overhandigde het aan hem. ‘Dit is de ontslagvergoeding die we u aanbieden. Ik hoop dat u het toereikend zult vinden.’

Ze wist dat de vergoeding veel meer dan toereikend was. Ze had erop gestaan om het bedrag dat haar vaders adviseurs hadden voorgesteld te verdriedubbelen, dus deze man, en alle andere werknemers die ontslagen werden, zouden genoeg tijd hebben om een nieuwe baan te zoeken. Ze had zelfs vastgelegd dat als iemand geen werk kon vinden, diegene een functie bij het hoofdkantoor van Cole Oil in Dallas kon krijgen.

Alle drie de mannen die ze voor meneer Porter had gesproken, hadden teleurgesteld, maar zonder hun goede manieren te verliezen op het slechte nieuws gereageerd. En bij allemaal had de ontslagvergoeding de klap verzacht. Maar meneer Porter opende het document niet eens.

‘Mevrouw, er werken meer dan twintig mensen voor me op de stoeterij.’

‘Ik bied hun allemaal een ontslagvergoeding aan, afgestemd op hun functie en hoelang ze bij het bedrijf hebben gewerkt. Alle informatie daarover kunt u in het document vinden. Ik kan... het met u doornemen, als u wilt.’

Hij negeerde haar aanbod en keek haar met een bezorgde blik in zijn ogen aan. ‘We hebben negentig paarden.’

‘Ik wil de paarden zo snel mogelijk verkopen. Ik ben niet in winst geïnteresseerd, maar wel in tempo. Een veiling misschien?’

Met zijn lichtgrijze ogen staarde hij haar aan.

‘Ik geef u,’ zei ze, ‘mijn... eh, toestemming om de stappen te ondernemen die nodig zijn om de paarden te verkopen. U kunt zo veel personeel houden als u nodig hebt om die taak uit te voeren. Ook zal ik iemand van Cole Oil langs sturen om het proces te begeleiden en u met de boekhouding en andere financiële zaken te helpen.’

‘We hebben al plannen voor de komende maanden gemaakt. We hebben afspraken gemaakt die we moeten nakomen.’

‘Ik heb advocaten die u met de contractuele kant van uw verplichtingen kunnen helpen.’ Veel van deze zinnen had ze de vorige avond ingestudeerd en ze vanmorgen al op de vorige drie slachtoffers losgelaten. Toch verbijsterde het haar dat ze als een enigszins intelligente zakenvrouw klonk. Vijf minuten geleden had ze nog met haar hoofd op haar knieën gezeten.

Meg legde haar handpalmen op het glimmende bureaublad. ‘Goed. Ik geloof dat dat alles was.’

‘Het is een goede stoeterij,’ zei hij. ‘We hebben allemaal hard voor het succes gewerkt en ik vind het vreselijk om de zaak gesloten te zien worden.’

Zijn eerlijke, openhartige woorden raakten haar, maar Meg wist dat ze zou toegeven, als ze dit soort emoties bij zichzelf toeliet. ‘Dat geloof ik, meneer Porter. Het spijt me oprecht dat het overlijden van mijn vader hiertoe heeft geleid.’ Na een paar tellen stond ze op. ‘Bedankt voor uw komst.’

Ze stak hem haar hand toe. Hij schudde die, aarzelde even en draaide zich toen om en vertrok.

Zodra hij de deur achter zich had dichtgedaan, liet Meg zich in haar vaders stoel zakken. Haar spieren trilden.

Ze werd omgeven door de koele lucht in het kantoor en het bijna onhoorbare gezoem van de elektrische apparaten. Drie wanden van het vertrek hingen vol met boekenplanken. Voor een van de ramen stond een enorm duur bronzen Remington-beeld van een cowboy op een bokkend cowboypaard op een voetstuk. In het midden van de ruimte stond het bureau van haar vader waar ze aan zat: een berkenhouten monument dat 'Formaat doet er wel degelijk toe!' leek te schreeuwen.

Deze kamer was, net als alle andere kamers in het huis, ingericht door iemand die de opleiding design en vormgeving had gevolgd en cum laude was afgestudeerd. Alles hier was duur, bruin, of afkomstig van een dood dier. Ze hield niet van dit grote huis. Ze was hier opgegroeid, maar ze had nooit van dit huis gehouden. Dit was haar vaders huis, en haar vader was degene die in deze stoel zou moeten zitten.

Meg was er altijd van uitgegaan dat hij zijn levensstijl tot op hoge leeftijd zou volhouden. Maar in plaats daarvan was hij drie maanden geleden, in januari, op de vloer van zijn penthousekantoor in de binnenstad van Dallas overleden. Een fatale hartstilstand op de leeftijd van slechts zestig jaar.

Op dat moment had Meg de zeggenschap over Cole Oil, het diverse pakket aan wijdverbreide investeringen, het gezag over honderden werknemers, drie onroerendgoedbezittingen, zes luxe auto's en een vliegtuig van haar vader geërfd. Zij, zijn enige kind. Zij, die er de afgelopen vijf jaar op had gestaan om van haar eigen schamele salaris rond te komen en voldoening uit dit eenvoudige en onafhankelijke leven had gehaald. Zij, van wie de kennis over de financiële wereld niet verder reikte dan haar eigen rekening bij de Bank of America. Zij, die helemaal niet op haar vader leek.

Opeens vloog de deur open en stapte Bo Porter het kantoor weer in.

Ze schoot overeind.

Hij liep op haar af en kwam ongeveer een meter voor het bureau tot stilstand. Hij keek haar recht in de ogen. ‘Mevrouw.’

Met grote ogen keek ze hem aan. ‘Ja?’

‘Het spijt me, maar nee.’

‘Nee?’

‘Nee, ik ga de stoeterij niet sluiten. Ik ga de paarden niet verkopen.’ Er klonk geen boosheid of dreiging in zijn woorden door, alleen een hoop onwrikbare vastberadenheid.

Megs gedachten schoten alle kanten op, en vervolgens kon ze helemaal niet meer nadenken. Ook was het alsof haar kaak opeens op slot zat. *Eh...*

‘Ik weet dat ik het recht niet heb om die beslissing te nemen, maar ik zou graag willen dat u me dat recht geeft. Ik wil iets te zeggen hebben in wat er met de stoeterij gaat gebeuren.’ Hij stond bewegingloos voor haar en hield zijn lichaam onder controle, maar in zijn grijze ogen laaide een vuur. ‘Dat heb ik verdiend.’

De moed zakte haar in de schoenen. ‘Wilt u gaan zitten?’

‘Nee, bedankt. Ik blijf wel staan.’

Ze liet een zucht ontsnappen terwijl ze de vastbesloten cowboy die voor haar stond opnam. Ze verlangde terug naar haar oude baan als assistent van de conservator in het museum in Tulsa. ‘Ik ben ervan overtuigd dat u erg hard hebt gewerkt,’ zei ze voorzichtig, ‘en dat u deze situatie absoluut niet verdient. Maar de advocaten hebben me verzekerd dat ik de enige ben die iets over de toekomst van Whispering Creek Horses te zeggen heeft.’

‘Draai uw beslissing dan terug.’

Ze trok haar wenkbrauwen op.

‘Het is een kwestie van trots. Ik kan het niet laten gebeuren dat u de schulden van het bedrijf erft.’

‘Als dat het probleem is, kan ik u ervan verzekeren dat ik me over die schulden geen zorgen maak.’

‘Ik weet dat u het geld niet nodig hebt. Maar de stoeterij is mijn bedrijf. En mijn bedrijf gaat geld opleveren.’

‘De veiling –’

‘Nee, mevrouw. Zelfs de veiling zal niet voldoende opbrengen om de schulden af te kunnen lossen. Ik heb tijd nodig.’

Meg betrapte zichzelf erop dat ze aan het achterkantje van haar oorbel zat te frunniken, iets wat ze altijd deed als ze nerveus was. Ze liet haar hand zakken en stond van haar stoel op. Ze liep naar een van de plafondhoge ramen en liet het uitzicht dat ze vanaf de tweede verdieping had op zich inwerken: de voortuin, de oprijlaan omzoomd door mesquitebomen en daarachter hectares met Texaans landschap dat zich naar de horizon uitstrekte. De toppen van de bomen staken af tegen de blauwe lucht.

Paarden? Niet haar ding. Ze wilde geen paardenstoeterij op haar terrein; al die dieren, en het komen en gaan van al die onbekende mensen. Ze had geen interesse in deze hobby van haar vader en ze had het geld dat de stoeterij op den duur waarschijnlijk op zou brengen niet nodig. De adviseurs hadden haar allemaal aangeraden dit bedrijf te verkopen. Ze kon haar besluit nu niet opeens terugdraaien, alleen maar omdat een eerlijke, knappe cowboy dat van haar vroeg.

Alleen was haar harde buitenkant, die al behoorlijk dun was, rap aan het smelten. Haar zachtaardige hart wilde hem helpen. ‘Hoeveel tijd?’

‘Zes maanden.’

Ze beet op de binnenkant van haar wang. Zes maanden was een lange tijd, maar gezien de situatie niet ondraaglijk lang.

‘Dan heb ik genoeg tijd om het break-evenpunt te bereiken,’ zei hij.

‘Wat als u dat punt al eerder bereikt?’

‘Dan krijg ik nog steeds die zes maanden, om de dingen af te handelen.’

‘Wat als u na die zes maanden het break-evenpunt nog niet hebt behaald?’

‘Dan blijft de stoeterij open totdat ik het wel heb bereikt.’

‘Nee. Dat geeft u alleen maar een reden om uw best niet te doen.’

‘Mevrouw.’ Hij zweeg totdat ze hem aankeek. ‘Ik heb in mijn leven nog nooit iets ondernomen met het doel om erin te falen.’

Er viel een stilte. Bo Porter stond nog steeds voor het bureau; lang, indrukwekkend en met een vastberaden uitstraling.

In haar hoofd probeerde ze de beslissing af te wegen, maar aan beide kanten van de weegschaal leek evenveel gewicht te liggen. Meg keek naar hem en probeerde na te denken. Ze probeerde sterk en onpartijdig te zijn en te beslissen –

‘Alstublieft,’ zei hij.

En door dat ene woord sloeg de balans in een keer naar zijn kant door. Ze knikte. ‘Ik geef u zes maanden, maar niet meer. Ongeacht of u dan wel of niet de kosten hebt terugverdiend.’

‘Dank u wel.’

‘Graag gedaan.’ Ze had zijn verzoek ingewilligd, maar ze wisten allebei dat ze hem uitstel van executie had verleend, en geen dispensatie.

Hij liep naar de deur, bleef op de drempel staan en draaide zich om.

‘Nog één ding.’

‘Ja?’

‘Ik wil graag dat u de stoeterij bezoekt.’

‘Dat is niet nodig.’

‘Om het bedrijf waarin u investeert te beoordelen?’

Meg keek hem sceptisch aan. Hij moest weten dat ze medewerkers in dienst had die daar veel beter geschikt voor waren dan zij dat was.

‘Kom dan om te zien wat uw vader heeft opgebouwd,’ zei hij. ‘Ik zou graag de kans krijgen om de stoeterij aan u te laten zien.’

Ze twijfelde nog steeds.

‘Deze week een keer?’ vroeg hij.

‘Als ik u daarmee een plezier doe.’

‘Laat u me weten wanneer u komt?’

‘Prima.’

‘Nogmaals bedankt.’ Hij knikte en vertrok.

In haar hoofd bestempelde Meg zichzelf met alle synoniemen van ‘slappeling’ die ze kon bedenken. Ze had geen chauffeur, kennel met jachthonden of wapenspecialist meer. Maar ze bezat nog steeds een

stoeterij met Engelse volbloedracepaarden. Ze kon een lach niet onderdrukken. Ze vond paarden vreselijk!

Even later stak een van de schoonmaaksters haar hoofd om de hoek van de deur. 'Mevrouw Cole?' Ze hield het document dat Meg aan meneer Porter had gegeven in de lucht. 'Wilt u dat ik dit versnipper? Ik vond het in de prullenbak op de gang.'

'Nee, ik kan het beter bewaren.' Ze zuchtte. 'Over zes maanden heb ik het weer nodig.'

Uitgeverij de Parel

Uitgeverij de Parel is de uitgeverij van de parels onder de boeken en inmiddels niet meer weg te denken uit het boekenlandschap. Ze stelt alles in het werk om de mooiste uitgaven voor jong en oud te maken en op de markt te brengen, zodat jij ze kunt lezen.

De boeken – van fictie tot non-fictie – kenmerken zich door de mooie en verzorgde lay-out, en bevatten altijd een inspirerende, gelovige boodschap. Kortom: echte ‘parels’ – boeken met waarde.

Wil je op de hoogte blijven van het laatste boekennieuws en de leukste aanbiedingen? Volg ons dan online!

www.uitgeverijdeparel.nl

Hier vind je alles wat je wilt weten over onze boeken, gratis leesfragmenten, fijne tips voor verschillende gelegenheden, onze e-books, informatie over onze auteurs en nog veel meer!

www.uitgeverijdeparel.nl/nieuwsbrief

Onze nieuwsbrief verschijnt elke maand en staat altijd vol met het laatste nieuws over de nieuwste boeken, de beste aanbiedingen en je ontvangt zo nu en dan leuke en exclusieve downloads en exclusieve kortingscodes. Meld je aan en mis nooit meer iets!

www.facebook.com/uitgeverijdeparel

Ook hier delen we de leukste boekennieuwtjes met je en brengen we je op de hoogte van al onze acties. Maar daarnaast organiseren we hier regelmatig leuke winacties, delen we reviews en nog veel meer. Wil je dat niet mislopen? Volg ons!

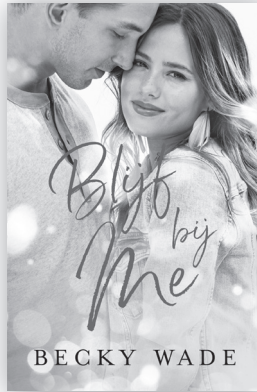
www.instagram.com/uitgeverijdeparel

Net als op Facebook delen we hier de leukste boekennieuwtjes met je, inspireren we je en geven we zo nu en dan iets leuks weg. Volg je ons?

Lees ook:

Blijf bij me

Misty River – I

Als geliefd Bijbelstudie-auteur Genevieve Woodward een anonieme brief ontvangt die verband houdt met het verleden van haar ouders, keert ze terug naar haar geboorteplaats Misty River, in de Blue Ridge Mountains, om de geheimen rond haar familie te ontrafelen. Maar zelf draagt Genevieve ook een geheim met zich mee en daar wordt ze mee geconfronteerd als Sam Turner, de eigenaar van de cottage waar ze tijdelijk verblijft, erachter komt wat ze met alles in zich probeert te verbergen.

Sam heeft zijn zorgen, zijn eenzaamheid en zijn imago als buitenstaander omarmd, en is erg op zijn rustige en afgezonderde leven gesteld. Het laatste wat hij wil, is dan ook de cottage op zijn landgoed verhuren aan een vrouw die worstelt met een probleem dat de herinneringen aan zijn grootste fout weer tot leven wekt. Maar hoe kan hij haar wegsturen nu ze hem zo hard nodig heeft?

Blijf bij me | Becky Wade |
ISBN 9789493208001 | 442 pag. | € 21,99

Het wachten waard

Als haar oma Kate Donovan vraagt om met haar mee te gaan naar Redbud, Pennsylvania, om het grote oude huis waarin ze is opgegroeid op te knappen, grijpt Kate die kans met beide handen aan. Kort na haar aankomst in Redbud ontmoet Kate Matt Jarreau, de man die haar oma in de arm genomen heeft om hen te helpen bij het renoveren van het huis.

Vanaf het eerste moment dat ze hem ziet, voelt ze zich tot hem aangetrokken, maar Matt lijkt niet in haar geïnteresseerd. Hij verbergt zich het liefst zo veel mogelijk voor de buitenwereld en ook voor God, en het is Kate duidelijk dat hij iets moeilijks met zich meedraagt. Dat doet haar besluiten om ervoor te zorgen dat hij uit zijn schulp kruipt en weer gelukkig wordt... of hij dat nu leuk vindt of niet.

Het wachten waard | Becky Wade |
ISBN 9789492408785 | 336 pag. | € 20,99

Meg voelt zich nogal overrompeld als ze na het plotselinge overlijden van haar vader de leiding krijgt over het succesvolle familiebedrijf Cole Oil en eigenaresse wordt van het uitgestrekte landgoed Whispering Creek Ranch. Inclusief de stoeterij met Engelse volbloedpaarden. Omdat ze niks met de paarden heeft en in de kosten wil snoeien, geeft ze de manager, Bo Porter, precies een halfjaar de tijd om de fokkerij te sluiten.

Bo vindt het hele plan maar niets en neemt zich voor zijn best te doen om Meg op andere gedachten te brengen – omwille van de mensen die op de stoeterij werken en omwille van zichzelf. Om dat te bereiken, besluit hij haar te laten kennismaken met de stoeterij en de paarden, en hoe meer tijd hij met haar doorbrengt, hoe liever hij ieder obstakel dat hen scheidt, wil overwinnen – en haar liefde wil verdienen.

Na enige tijd weet hij vooruitgang te boeken, maar juist als het erop lijkt dat Bo Meg voor zich heeft gewonnen, keert degene die Meg in het verleden erg gekwetst heeft terug – vastbesloten om Meg en Bo voor altijd uit elkaar te drijven. Zijn hun relatie en hun geloof in God daartegen bestand?

Zij bezit een fortuin en moet niets van paarden hebben.

Hij verdient zijn brood door met paarden te werken.

Verschillender kan niet... en toch worden ze verliefd.

De familie Porter - I

isbn 978-94-93208-18-6

9 789493 208186